

Panium – Tizenkettő ددعلا

Dániel 11:40 és a prófécia három felnyitása

Jeff Pippenger

2025-09-12

Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse a Biblia egyik legmélyebb verse. Ez Dániel könyvének felnyitását jelképezi 1798-ban, 1989-ben és 2023-ban. Az a három alkalom, amikor a könyv felnyitott, egy-egy „hét idő” szerinti szétszórás lezárulását jelzi. 1798 annak a kétezer-ötszázhusz éves szétszórásnak a befejezését jelezte, amely Kr. e. 723-ban kezdődött, amikor Assíria az északi tíz törzset fogságba vitte. 1989 az 1863-as lázadás óta eltelt 126 év lezárulását jelezte, amikor a Hetednap Adventista Egyház hivatalosan félretette Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hét idejét”. 2023 a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő két tanú három és fél napos, utcán heverő holt állapotának lezárulását jelezte. A 2520 év (a 126 év és a 3½ nap — mind a „hét idő” jelképei) végén Dániel könyve felnyitott.

White testvér arról tájékoztat bennünket, hogy 1798-ban szükséges volt az emberek elé tárni a kegyelmi idő lezárulásával kapcsolatos eseményeket. Amikor ezt a tényt feljegyzi, párhuzamos történelmi vonalakat azonosít, mert az utolsó napok üzenetét is úgy mutatja be, mint a kegyelmi idő lezárulásával kapcsolatos eseményeket. A millerita történelemről szólva ezt jegyzi fel:

„Szükséges volt, hogy az emberek ráébredjenek veszélyükre; hogy felserkenjenek, és felkészüljenek a kegyelmi idő lezárulásával kapcsolatos ünnepélyes eseményekre.” The Great Controversy, 310.

Az utolsó napokról szólva ezt írja feljegyzésében:

„Megfeszítése előtt a Megváltó megmagyarázta tanítványainak, hogy halálra fogják adni, és hogy fel fog támadni a sírból; és angyalok voltak jelen, hogy szavait az elmékbe és a szívekbe véssék. A tanítványok azonban földi szabadulást vártak a római iga alól, és nem tudták elviselni a gondolatot, hogy annak, akiben minden reménységük összpontosult, gyalázatos halált kell szenvednie. Azokat a szavakat, amelyekre emlékezniük kellett volna, száműzték elméjükből; és amikor eljött a megpróbáltatás ideje, készületlenül találta őket. Jézus halála éppen oly teljesen megsemmisítette reményeiket, mintha előre nem figyelmeztette volna őket. Így a próféciákban a jövő ugyanolyan világosan tárul fel előttünk, mint ahogyan Krisztus szavai által feltárult a tanítványok előtt. A kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos események és a nyomorúság idejére való felkészülés munkája világosan elénk vannak tárva. De sokaságok semmivel sem értik jobban ezeket a fontos igazságokat, mint ha soha ki sem nyilatkoztatták volna őket. Sátán lesi az alkalmat, hogy elragadjon minden benyomást, amely bölccsé tenné őket az üdvösségre, és a nyomorúság ideje készületlenül fogja találni őket.” A nagy küzdelem, 595.

A millerita üzenet 1798-ban feltárta, és bemutatta „a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos eseményeket”. Amikor az utolsó napokról beszél, a tanítványok történetét alkalmazza annak szemléltetésére, hogy „a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos események” azok, amelyek

bölcsésé teszik az embereket az üdvösségre, ám nem értik meg azokat. Az 1798-ban, 1989-ben és 2023-ban feltáratott üzenetek olyan üzenetek voltak, amelyek azonosították „a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos eseményeket”.

A negyvenedik vers egy olyan történelmi vonalat jelképez, amelyben Dániel könyve három alkalommal pecsételtetik fel. 1798-ban felnyitattott Dánielnek az Ulai folyóról szóló látomása, amely a hetedikről a kilencedik fejezetig terjedő részeket jelképezi. 1989-ben felnyitattott Dánielnek a Hiddekel folyóról szóló látomása, amely a tizedik fejezetről a tizenkettedikig terjedő részeket jelképezi. 2023-ban felnyitattott Dániel tizenegyedik fejezete negyvenedik versének rejtett történelme.

A negyvenedik vers története 1798-tól a negyvenegyedik vers vasárnaptörvényéig terjed; ez az Egyesült Államok története, amely egyúttal a Jelenések tizenharmadik fejezetének földből feljövő fenevada, a Jelenések tizenhatodik fejezetének hamis prófétája és a bibliai prófécia hatodik királysága. Ugyanez a történelem, amelyet Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse ábrázol, a Jelenések könyvében is egyetlen versben kerül bemutatásra.

És láttam egy másik fenevadat feljönni a földből; és két szarva volt, a Barányéhoz hasonló, és úgy szólt, mint a sárkány. Jelenések 13:11.

Ez a vers, miként a negyvenedik vers is, annak a történetnek a bemutatása, amely az 1798-as Alien and Sedition Acts törvényeivel kezdődik, és a vasárnaptörvénnyel ér véget, amikor a nemzet úgy szól, mint a sárkány; olyan történet ez, amely akkor kezdődik, amikor a pápai Rómát letaszítják a trónról, és akkor ér véget, amikor a pápai Róma visszahelyeztetik a trónra. A Jelenések 13:11 és a Dániel 11:40 által egyaránt ábrázolt történet a bibliai prófécia ötödik királyságának eltávolításával kezdődik, és a bibliai prófécia hatodik királyságának eltávolításával ér véget.

Az a „hetven” esztendő, amely alatt Babilon mint a bibliai prófécia első országa uralkodott a bibliai prófécia második országáig, a negyvenedik vers történelmét jelképezi 1798-tól a vasárnaptörvényig.

És lésszen azon a napon, hogy Tírusz feledésbe merül hetven esztendeig, egy király napjainak mértéke szerint; a hetven esztendő végén pedig úgy énekel Tírusz, mint a parázna. Végy hárfát, járd be a várost, te elfeledett parázna; zengj édes dallamot, énekelj sok éneket, hogy emlékeztetbe juss. És lésszen a hetven esztendő végén, hogy az Úr meglátogatja Tíruszt, és visszatér béréhez, és paráználkodni fog a világ minden királyságával a föld színén. Ézsaiás 23:15–17.

Az 1798-tól a vasárnapi törvényig terjedő történelem egyben annak az időszaknak a története is, amikor Tírusz paráznája feledésbe merül, amint azt Ézsaiás huszonharmadik fejezete feljegyzi, amely ezt az időszakot „hetven évként” és „egy király napjaiként” fejezi ki. Nabukodonozortól Belsazárig a bibliai prófécia első királysága uralkodott, s ezáltal előképezve a bibliai prófécia hatodik királyságát, amely báránként kezdte, de végül sárkánként szól. Nabukodonozor a Bárány követőjét jelképezi, Belsazár pedig a sárkány követőjét.

Az 1798-tól a vasárnapi törvényig terjedő történelem egyúttal a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében szereplő három angyal története is, amely a milleriták reformációjával kezdődik, és a száznegyvennégyezer reformációjával végződik. A három angyal üzenete az ítélet órájának üzenete. A milleriták az ítélet megnyitásával kapcsolatos eseményeket hirdették, a száznegyvennégyezer pedig a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos eseményeket hirdeti.

A kegyelemidő lezárulásával összefüggő eseményeket a prófécia belső és külső vonalai ábrázolják, és ezek az események elsődlegesen a Dániel 11. fejezetének negyvenedik versében bemutatott történelemben mennek végbe. A negyvenedik vers eseményei az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvénynél érnek véget, ezért Isten ama többi gyermeke végső begyűjtésének eseményei, akik még Babilonban vannak, nincsenek a negyvenedik versben ábrázolva; mindazonáltal az a válság, amely akkor a világ előtt áll, az Egyesült Államokban éppen ekkorra fejeződött be. Ezek az események az Egyesült Államokra kimondott ítéletet és Isten egyházának megtisztítását ábrázolják, még mielőtt az egyház zászlóként felemeltetnék.

A kegyelemidő lezárulásával összefüggő belső események Krisztusnak mint Főpapnak a munkáját azonosítják abban, hogy befejezi Isten titkát az Ő végidei népe között. A külső események az Egyesült Államok szerepét azonosítják a pápaság hatalmának helyreállításában. Az Egyesült Államok teljes történelme mint a bibliai prófécia hatodik királysága, Laodicea teljes történelme a negyvenedik vers által jelképezett történelmi időszak során zajlik.

A negyvenedik versen belüli belső és külső vonalakat a földi fenevad két sarva jelképezi. A republikánizmus sarva a külső vonal, a protestantizmus sarva pedig a belső vonal. Mindkét vonal a hatodik királyság történelmén belül létezik, és a hatodik királyság történelmének végén Isten ítélete mind a protestáns, mind a republikánus sarvra lesújt. Az az üzenet, amely azonosítja a kegyelmi idő lezárulásával kapcsolatos eseményeket, ugyanaz az üzenet, amely azonosítja azokat az eseményeket, amelyek az Egyesült Államokra szakadnak, amint betölti próbaidejének poharát. Az az üzenet, amely azonosítja a kegyelmi idő lezárulásával kapcsolatos eseményeket, ugyanaz az üzenet, amely azonosítja azokat az eseményeket, amelyek a Hetednap Adventizmusra szakadnak, amint betölti próbaidejének poharát.

A negyvenedik vers történetén belül Dániel könyve három alkalommal pecsételődik fel, és mindhárom alkalommal egy belső és egy külső vonalat hoz létre, amely a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos eseményeket mutatja be. Mindhárom útjelzőt megelőzi a hétszeres szétszórás. A negyvenedik vers tehát az 1798-tól a vasárnaptörvényig terjedő történelmet jelképezi, és az e történelmen belüli prófétai útjelzők a „kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos események”. A negyvenedik vers történetén belül a belső vonal kezdetén Philadelphiából Laodiceába való átmenetet, a végén pedig Laodiceából Philadelphiába való átmenetet ábrázol. A kezdet egy reformmozgalmat jelképezett, amint azt a tíz szűz példázata szemlélteti; ez a végén egy olyan reformmozgalmat előképezett, amely a példázatot a legteljesebb betű szerinti értelemben is betöltötte.

A filadelfiai millerita mozgalom a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő „hét idő” egyik beteljesedésével kezdődött 1798-ban, majd a „hét idő” egy másik beteljesedésével

1844. október 22-én. Legalább 1856-ra mind James White, mind White testvérnő a mozgalmat laodiceai állapotban levőnek azonosította. Ugyanabban az évben új világosságot mutattak be a „hét időről” a hivatalos egyházi kiadványban, amely soha nem készült el. A „hét idő” 1798-ban teljesezett be, és ezt követően William Miller felfedezte „az igazság láncolatának kezdetét”, ahogyan White testvérnő nevezte, és az igazság láncolatának kezdete a „hét idő” volt. 1798 a „hét idő” egyik beteljesedése volt, ezt követően pedig Miller megtette alapvető felfedezését a „hét időről”, miközben Dániel könyve feltárult. Ezután 1844. október 22-e a „hét idő” újabb beteljesedését jelöli, amelyet viszont a mozgalom Filadelfiából Laodiceába való átmenete követett, ugyanabban az évben, amikor a „hét időre” vonatkozó új világosság befejezetlen maradt. 1863-ban az, ami 1856-ig a millerita filadelfiai mozgalom volt, amikor átalakult a millerita laodiceai mozgalommá, jogilag bejegyzett egyházzá lett, nagyrészt a polgárháború körülményei és nyomása alatt, valamint az egyház ifjúságának védelme érdekében. A mozgalom 1863-ban ért véget, amikor egyházzá lett. Hét évvel korábban, 1856-ban Laodicea félretett egy új világosságot hordozó üzenetet éppen arról a tárgyról, amely William Miller első prófétai felfedezése volt.

A millerita mozgalom és az a világosság, amelyet „az igazság láncolatának kezdete”-ként neveznek, a „hét idő” világossága feltárult a laodiceai mozgalom vezetősége előtt, akik fokozatosan félretették a „hét idő” fenntartására irányuló vágyat, és hét év („hét idő”) végén, 1863-ban, új táblázat és prófétai üzenet született minden, a „hét idő”-re való utalás nélkül.

1863-ban Ézsaiás hatvanöt éves prófécijának lezárulása éppen ott ért véget, ahol elkezdődött: észak és dél közötti polgárháborúval. A rabszolgaság kérdését 1863-ban mind az északi, mind a déli királyság fogságba hurcolása előképezte a „hét idő” beteljesedéseként, és az a szolgaság, amelybe Izraelt elhurcolták, találóan jelképezte a vég idején fennálló rabszolgaság kérdéseit. 1863 az Ézsaiás hatvanöt éves próféciján alapuló prófétai szerkezet végét jelképezi.

Ezt mondja az Úr Isten: Nem áll meg, és nem lesz meg! Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Recin; és hatvanöt esztendőn belül Efraim összetöretik, úgyhogy többé nem lesz nép. És Efraim feje Samária, és Samária feje Remáliá fia. Ha nem hiszték, bizony meg nem maradtok. Ézsaiás 7:7–9.

Helyesen értelmezve ez a Kr. e. 742-ben kezdődő prófécia hatvanöt éves időszakon belül három útjelzőt azonosít. E három útjelző közül kettő Izrael északi és déli királysága számára egyaránt a fogság és szolgaság kétezer-ötszázhusz évének kezdőpontját jelöli. Kr. e. 742-ben az északi és a déli királyság polgárháborúban állt, és az északi tíz törzs szövetségre lépett Szíriával, hogy megtámadja Júda déli királyságát. Tizenkilenc évvel később, Kr. e. 723-ban az északi tíz törzset az asszírok szolgaságba hurcolták. Negyvenhat évvel később, Kr. e. 677-ben az asszírok elfogták Manassét, és Babilonba vitték. Kr. e. 723-tól számítva kétezer-ötszázhusz év 1798-hoz érkezik, az idők vége és a negyvenedik vers kezdetének idejéhez. Negyvenhat évvel később a déli királyság ellen szóló, Kr. e. 677-ben kezdődött „hét idő” 1844-ben véget ért. Tizenkilenc évvel később, 1863-ban a Kr. e. 742-re jellemző prófétai sajátosságok a legteljesebb pontossággal ismét megjelennek. Polgárháború zajlik az északi és a déli királyság között Kr. e. 742-ben és 1863-ban is. Kr. e. 742-ben az Ézsaiás által a gonosz Akház királynak adott jóvendölés mind az északi, mind a déli királyság küszöbönálló leigázására vonatkozott, 1863-ban pedig, a polgárháború

legközpontibb pontján, Lincoln elnök kihirdette az Emancipációs Kiáltványt, megkezdve a rabszolgaság megszüntetésének folyamatát. A gonosz Akház királynak Kr. e. 742-ben adott figyelmeztetés a szó szerinti dicsőséges földön hangzott el, előképezve azt az üzenetet, amelyet Lincoln a lelki dicsőséges földön adott.

Hét évvel azután, hogy Hiram Edson „a hét időről” szóló üzeneteit 1856-ban közzétették, az adventizmus kiadta az 1863-as táblázatot, amely eltávolította a hét időről szóló millerita tanítást, s ezáltal kétségessé tette azon szakaszok sokaságát, ahol Ellen White azt tanítja, hogy meg kell ismételniünk a milleriták üzeneteit, továbbá hogy meg kell védenünk ezeket az üzeneteket a támadásokkal szemben. Ugyanabban az évben jogilag bejegyzett egyházzá lettek. Még többet is lehetne írni 1863-ról és annak prófétai vonatkozásairól, de amit itt megjegyzek, az az, hogy több tanúbizonyság is van, belsők és külsők egyaránt, amelyek azonosítják az 1863-as lázadást, akár a külső lázadásról van szó a déli államokkal, akár a belső lázadásról az első alapvető igazság elutasításával. 1863 a negyvenedik vers történetének azon eseményei közé tartozik, amelyek egy olyan útjelzőt képviselnek, amely a „kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos eseményeket” alkotja.

1863 egybeesik az ősi, szó szerinti Izráel pusztában töltött negyven évének kezdetével. A negyven év végén Józsué bevezette az ősi Izráelt az Ígért Földjére; ők lerombolták Jerikót, és átkot mondtak mindazokra, akik Jerikót újjáépítenék. 1863-ban a laodíceai adventizmus vezetése újjáépítette Jerikót. 1863 a pusztai negyven év kezdetében és végében egyaránt megjelenik. 1863 egy prófétai határkő, amely összekapcsolja a negyvenedik vers történelmének külső és belső vonalainak történetét. Ott van a hetedik gyülekezet — „egy megítélt gyülekezet”, amint a „Laodícea” szó jelentése is mutatja —, amely belép egy olyan időszakba, amelyet egy teljes nemzedék pusztában való elhullása jelképez. Ugyanezen a ponton az első republikánus elnök megkezdte a rabszolgák felszabadításának munkáját, így módon előképezve az utolsó republikánus elnököket, akik válságidőszakban bevezetik a statáriumot, ami ahhoz vezet, amit az ihletés „nemzeti romlásnak” nevez.

A kezdet útjelzőiben a vég útjelzői vannak ábrázolva, és az ítélet lezárásával kapcsolatos eseményeket előképezte az ítélet megnyitásával kapcsolatos események sora. A Kádesnél történt lázadás, amikor a negyven év kezdetén elutasították Józsué és Káleb üzenetét, előképe volt Mózes lázadásának, amikor a negyven év végén Kádesnél rásújtott a Kősziklára. 1863 azonosítja a vasárnaptörvényt, ahol Laodiceát kiköpi az Úr a szájából, ahol a Jeruzsálemben levő huszonöt vénember a nap előtt hajol meg Ezékiel nyolcadik fejezetében, és ahol Siló megismétlődik azokon, akik a hazug szavakban bíznak: „az Úr temploma vagyunk mi.”

A következő cikkben folytatjuk Panium tanulmányozását.